

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **T. B.** zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2017, č. j. MSK 939/2017, sp. zn. DSH/772/2017/Bla, o dopravním přestupku

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č. j. MSK 939/2017, sp. zn. DSH/772/2017/Bla žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/445788/16/DSČ/Růž, sp. zn. S-SMO/14915/16/DSČ ze dne 15. 11. 2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdější předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 14. 4. 2016 v 13:18 hod. v Ostravě, na dálnici D1 363,5 km, ve směru jízdy na Brno, řídil osobní vozidlo tovární značky Audi, RZ X, se kterým překročil dovolenou rychlost mimo obec danou dopravním značením „B20a“ – 80 km/h, neboť silničním rychloměrem PolCam PC2006 byla vozidlu naměřena rychlost 117 km/h, kdy po odečtení přípustné odchylky přesnosti měřicího zařízení $\pm 3\%$, jel rychlostí nejméně 113 km/h, čímž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost mimo obec o 33 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a za přestupek mu

byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které namítal, že k přestupku, který je projednáván, mělo dojít dne 14. 4. 2016; tento přestupek tedy bylo možné projednat pouze ve lhůtě do 14. 4. 2017. Byť novela provedená zákonem č. 204/2015 Sb. měla dělenou účinnost, tj. různá její ustanovení nabývaly účinnosti k jiným dnům, celkově nabyla účinnosti (jako celek) teprve momentem, kdy nabyl účinnosti celý právní předpis. Výchozím bodem je zde článek XXVI. novely, který žalobce v žalobě citoval a konstatoval, že prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, je den 1. 10. 2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1. 10. 2015. Článek II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1. 10. 2015. Toto ustanovení nabývá podle článku XXVI. novely zákona č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1. 10. 2016. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod č. 204/2015 pak musí být aplikována na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016. Na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely zákona č. 204/2015 Sb. Žalobce v odvolacím řízení namítal, že mu nebyla prokázána vědomá nedbalost, a že závěr o této formě zavinění nebyl ani řádně odůvodněn. Žalovaný se s touto námitkou ztotožnil, a dále uvedl, že se jednalo o nedbalost nevědomou. K takovému postupu žalovaného žalobce namítá, že změna zavinění – byť ve prospěch obviněného – je natolik zásadní změnou, že by měla proběhnout formou zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně, neboť v takovém případě se nejedná o dílčí nápravu vad napadeného rozhodnutí, ale o zásadní změnu rozhodnutí prvního stupně. Z výroku napadeného rozhodnutí nadto žádná změna rozhodnutí prvního stupně v tomto směru nevyplývá. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v něm absentuje odkaz na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 téhož zákona, ačkoliv se nepochybně jedná o důležitá ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, neboť podle nich byla ukládána sankce. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, neboť mu výrokem závazně určil, že musí pokutu a náklady řízení uhradit na bankovní účet správního orgánu (nebo v hotovosti na pokladně úřadu). Žalobce ve své žalobě uvedl, že má pochybnosti o provedeném měření rychlosti. Měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, neboť i policisté při měření rychlosti překračovali rychlost, a to ve stejné míře, v jaké je překročení rychlosti kladeno za vinu žalobci. Není přípustné, aby byla soukromá osoba pokutována za prakticky totožné jednání, kterého se dopouštěli policisté při pořizování zcela zásadního důkazu, na základě kterého jí má být následně uložena sankce. V takovém případě se totiž jedná současně o důkaz o protiprávním jednání policistů. Jedná se tedy o protiprávně získaný důkaz, který je podle § 51 odst. 1 správního řádu nepoužitelný – jedná se přitom o jediný důkaz o překročení rychlosti, toto tedy nebylo řádně prokázáno. Žalobce poukázal i na to, že policisté sice mají podle § 79a silničního zákona pravomoc provádět měření rychlosti, žalobci se však nepodařilo nalézt zákonnou oporu k tomu, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž (protiprávním) jednání je pořizován důkaz (resp. které je měřena rychlost). Skryté měření rychlosti je tedy excesem, postupem *ultra vires*, a tedy nepoužitelným důkazem. S tímto ostatně souvisí i další námitka, a totiž, že nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu. Pokud by bylo měření prováděno viditelně (např. z vozidla v barvách policie), preventivní efekt by byl nesporně mnohonásobně vyšší. Dále se žalobci jeví jako nepřezkoumatelný závěr správního orgánu, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze, když tento ani nebyl proveden jako důkaz, a tím, zda záznam odpovídá požadavkům návodu, se správní orgán rovněž nezabýval.

Žalobce dále namítal, že správní orgán bez dalšího uzavřel, že v místě měření platil rychlostní limit 80 km/h na základě značky č. B 20a, aniž uvedl, z čeho a jak takový závěr učinil. Správní orgán tuto skutečnost ani nijak neprokázal, neboť z žádného z přípustných důkazů nevyplývá, že by taková značka v místě měření skutečně platila. Žalobce nadto zastává názor, že pokud v daném místě skutečně tato značka byla umístěna a byla platná (o čemž pochybuje), jednalo se o nedůvodné omezení rychlostního limitu, neboť se jednalo o dálnici, která je konstruována pro rychlost 130 km/h a případně i více. Žalobce také namítal, že podle jeho názoru ve věci zůstaly pochybnosti v tom, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s Návodem k obsluze, když nebylo prokázáno, že by po výměně pneumatik byla provedena požadovaná kalibrace, resp. kontrola ujeté vzdálenosti. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 51 odst. 2 správního řádu, neboť dokazoval prostřednictvím Návodu k obsluze, aniž jej řádně provedl jako důkaz, resp. aniž žalobce o takovém dokazování vyrozuměl a umožnil mu se jej účastnit. Žalobce také poukázal na to, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho námitkou, že se jedná o přehledný úsek s nízkým provozem v dané době, o úsek s absencí chodníků, chodců a přechodů, překážek ve viditelnosti, jakož i s námitkou, že v čase měření panovala dobrá viditelnost. Obdobně se žalovaný nijak nevyjádřil ani k námitce, že správní orgán se opomenul zabývat s jeho dvěma důkazními návrhy, jakož se žalovaný opomenul zabývat i návrhem žalobce uplatněným v doplnění odvolacích důvodů. Žalobce dále namítal, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, podle jaké verze právních předpisů rozhodovaly, správní orgány toliko uvádějí, že použily příslušné právní předpisy „ve znění pozdějších předpisů“, což je však značně neurčité. Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že se správní orgány nezabývaly ani tím, zda pro něj není nová právní úprava příznivější, čímž došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce nadto zastává názor, že novější právní úprava je pro něj příznivější, a to zejm. zák. č. 250/2016 Sb., který zakotvuje např. možnost uložit pokutu pod spodní hranicí sankční sazby. Závěrem své žaloby žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 2. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 9. 2017, č. j. MSK 939/2017, sp. zn. DSH/772/2017/Bla, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, sp. zn. S-SMO/149715/16/DSC a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku sepsaného dne 14. 4. 2016, že dne 14. 4. 2016 v 13:18 hodin na dálnici D1 363,5 km směr Brno řídil žalobce vozidlo Audi A4, kdy mu byla naměřena rychlost 117 km/h, po odečtení korekce 3% byla výsledná rychlost 113 km/h v úseku, který je upraven na 80 km/h dopravní značkou B20a. V oznámení přestupku je také uvedeno, že jej žalobce odmítl podepsat;
 - z úředního záznamu ze dne 14. 4. 2016, č. j. KRPT-87358-2/PŘ-2016-070041 vyhotoveného Policií ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Dálniční oddělení Ostrava, že obsahuje stejný popis přestupku, jak je shora uvedeno, přičemž naměřená rychlost byla změřena záznamovým zařízením Polcam 2006. V úseku dálnice

D1 363,5 km ve směru na Brno byla maximální povolená rychlost 80 km/h upravena dopravní značkou B20a. V úředním záznamu je také uvedeno, že před prováděním měření zařízením Polcam 2006 byla provedena kontrola technického stavu vozidla VW Passat R36, v němž se zmíněné zařízení nachází. Kontrolou bylo zjištěno, že technický stav, typ, tlak a stav pneumatik vozidla VW Passat R36 byly shledány jako vyhovující podmínkám pro provedení měření. Váha vozidla nepřekročila 250 kg v poměru k váze v době měření. Úřední záznam je podepsán ppap. M. H.;

- z ověřovacího listu č. 295/15 silničního rychloměru PolCam PC 2006, že bylo ověření provedeno dne 14. 12. 2015 a jeho platnost byla stanovena do 13. 12. 2016;
- z osvědčení č. 2662/14/015 vystaveného dne 26. 3. 2014, že toto osvědčení bylo vydáno M. H., mj. k jejímu oprávnění k ovládání měřiče rychlosti PolCam;
- z videozáznamu na CD, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, neboť na videozáznamu je zřetelně viditelná rychlost, jakou žalobce jel a RZ předmětného vozidla X;
- dne 24. 5. 2016 oznámil Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 14. 6. 2016 v 11:00 hod;
- z úředního záznamu – nahlížení do spisu ze dne 8. 6. 2016, že do správního spisu nahlížela Š.Š., která doložila plnou moc ze dne 29. 5. 2016, kterou žalobce zmocnil Š. Š. k zastupování ho ve správním řízení pod sp. zn. S-SMO/149715/16/DSC;
- z přípisu zmocněnkyně žalobce doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 12. 6. 2016, že se vyjádřila k předmětnému přestupku žalobce;
- z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 14. 6. 2016, že se k tomuto jednání nedostavil ani žalobce ani jeho zmocněnkyně. Správní orgán I. stupně projednal věc v nepřítomnosti žalobce, neboť se žalobce k nařízenému správnímu řízení bez náležité omluvy či bez uvedení jiného důležitého důvodu nedostavil;
- z předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 10. 8. 2016, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 12. 9. 2016 v 10:00 hod. Na toto ústní jednání byli předvoláni i svědci ppap. M. H. a prap. M.. Přípisem ze dne 17. 8. 2016, se prap. R. M. omluvil z nařízeného ústního jednání na den 12. 9. 2016;
- z předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 12. 9. 2016, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 10. 10. 2016 v 10:00 hod. Na toto ústní jednání byli předvoláni i svědci ppap. M. H. a prap. M.;
- z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 10. 10. 2016, že u jednání byla přítomna zmocněnkyně žalobce. Při tomto jednání byla vyslechnuta jako svědkyně ppap. M. H., která uvedla, že se jednalo o měření rychlosti 80 km/h. K technickému stavu vozidla uvedla, že se musí před každou jízdou zkontrolovat, a to i po jakémkoliv servisu či výměně pneumatik. Dne 14. 4. 2016 bylo vozidlo po technickém stavu v pořádku. Dále byl vyslechnut jako svědek prap. M., který mj. uvedl, že byl řidič a jeho kolegyně prováděla měření. Provedl kontrolu pneumatik, které byly v pořádku. Technické parametry pro to, aby se vykonávala služba, byly bez závad. Dále uvedl, že na vozidle byly

letní pneumatiky. Z technických parametrů se musí provést technické přeměření – tlak pneumatik a kontrola měřicího zařízení vůči ujeté dráze k času na 1 km a to se provádí vždy při jakékoliv změně obutí, což bylo dle interních záznamů v pořádku. Váha vozidla taktéž nepřekročila 250 Kg v poměru k váze v době ověření;

- z usnesení ze dne 11. 10. 2016, že zmocněnkyně žalobce byla vyzvána k doplnění písemného vyjádření se k podkladům ve věci přestupku žalobce ve lhůtě pěti pracovních dnů;
 - z přípisu, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 20. 10. 2016, že se zmocněnkyně žalobce vyjádřila k předmětnému přestupku;
 - dne 15. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněnkyní žalobce – nedatované a doručené správnímu orgánu I. stupně dne 7. 12. 2016, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 15. 12. 2016, jímž byla zmocněnkyni žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Zmocněnkyně žalobce toto blanketní odvolání doplnila, toto doplněné odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 10. 1. 2017. Poté byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.r.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
- k žalobní námitce žalobce týkající se zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím lhůty a jeho výkladu přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. krajský soud uvádí, že podle článku II. bod 3 přechodných ustanovení se ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud považuje za přílehavou argumentaci žalovaného, že přestože tento článek II. měl podle článku XXVI. téhož zákona nabýt účinnosti až dne 1. 10. 2016, je nutno učinit závěr, že jde o zjevnou legislativní chybu. Žalovaný přitom argumentoval, že se jedná o přechodná ustanovení, která z povahy věci upravují postup adresátů měněné právní normy v době bezprostředně následující po nabytí účinnosti takové změny, a proto je jediným smysluplným výkladem takový výklad, že přechodná ustanovení nabývají účinnosti ke stejnému dni, jako změna právní normy, ke které se vztahují, tedy k 1. 10. 2015. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgány postupovaly v souladu s tímto přechodným ustanovením tak, že na přestupek žalobce, spáchaný po 1. 10. 2015, již neaplikovaly původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti;
 - žalobce v odvolacím řízení namítal, že mu nebyla prokázána vědomá nedbalost, a že závěr o této formě zavinění nebyl ani řádně odůvodněn. Žalovaný se s touto námitkou ztotožnil, a dále uvedl, že se jednalo o nedbalost nevědomou. K takovému postupu žalovaného žalobce namítá, že změna zavinění – byť ve prospěch obviněného – je natolik zásadní změnou, že by měla proběhnout formou zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že není

pravdou, jak tvrdí žalobce, že by správní orgán I. stupně svůj závěr o vědomé nedbalosti řádně neodůvodnil, ba naopak na straně 5 prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně dostatečně zdůvodnil, proč posoudil jednání žalobce jako zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Žalovaný následně ve svém rozhodnutí hodnotil zavinění žalobce odlišně od správního orgánu I. stupně, když dospěl k závěru, že se jedná o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, což také podrobně odůvodnil na straně 4 a 5 svého rozhodnutí. Jelikož řízení před správními orgány tvoří jeden celek a žalovaný hodnotil zavinění žalobce mírněji než správní orgán I. stupně, nešlo tudíž o změnu prvostupňového rozhodnutí (žalovaný postupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu). Oba správní orgány hodnotily zavinění žalobce ve formě nedbalosti, proto žalovaný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezměnil, přičemž pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní a není povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37);

- žalobce namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v něm absentuje odkaz na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 téhož zákona, ačkoliv se nepochybně jedná o důležitá ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, neboť podle nich byla ukládána sankce. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, neboť mu výrokem závazně určil, že musí pokutu a náklady řízení uhradit na bankovní účet správního orgánu (nebo v hotovosti na pokladně úřadu). Krajský soud se shoduje s názorem žalovaného, že není vadou výroku, nejsou-li v něm uvedena obecná ust. § 11, § 12 a § 13 zákona o přestupcích, obsahuje-li výrok označení speciálního ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní, přičemž výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí;
- žalobce namítal, že má pochybnosti o provedeném měření rychlosti. Měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, neboť i policisté při měření rychlosti překračovali rychlost, a to ve stejné míře, v jaké je překročení rychlosti kladeno za vinu žalobci. Jedná se tedy o protiprávně získaný důkaz, který je podle § 51 odst. 1 správního řádu nepoužitelný – jedná se přitom o jediný důkaz o překročení rychlosti. Žalobce rovněž poukázal na to, že policisté sice mají podle § 79a silničního zákona pravomoc provádět měření rychlosti, žalobci se však nepodařilo nalézt zákonnou oporu k tomu, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž (protiprávním) jednání je pořizován důkaz (resp. které je měřena rychlost). S tímto ostatně souvisí i další námitka, a totiž, že nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není protiprávně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (§ 18 odst. 9 zákona o silničním provozu). Není přitom ani nezbytné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy, neboť § 18 odst. 9 citovaného zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světél užívat, v poměru speciality. V popisovaném případě tedy existovala speciální úprava dovolující policii překročit nejvyšší dovolenou rychlost i bez zapnutých výstražných světél, konkrétně ust. § 18 odst.

9 zákona o silničním provozu (viz. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č. j. 58 Ca 46/2009-37). Jak správně poukázal žalovaný, správní orgány se v odůvodněních svých rozhodnutí touto otázkou zabývat nemohly, neboť žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě. Otázkou překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidlem Policie ČR se zabýval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 7 As 3/2011-52, kde uvedl, že „pokud měla policie řádně zjistit a zdokumentovat žalobcovo jednání, a případně mu zabránit v pokračování v protiprávním jednání (překračování nejvyšší povolené rychlosti), musela jeho vozidlo dostihnout a zastavit, a tedy také překročit povolenou rychlost. Protože se jednalo o plnění úkolů Policie České republiky, byla Policie České republiky oprávněna maximální povolenou rychlost překročit.“ S ohledem na výše uvedené považuje krajský soud tuto žalobní námitku žalobce za nedůvodnou. Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Zákon však nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Je tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon také policii neukládá o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem o provádění měření vozidel informovat. K žalobní námitce, že nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu, krajský soud uvádí, že žalobce pouze spekuluje o preventivním efektu „skrytého či viditelného měření“. Krajský soud zastává názor, že oba způsoby měření, které žalobce uvedl ve své žalobě, zajišťují zvyšování bezpečnosti provozu a je zcela irelevantní, který způsob měření má vyšší efekt;

- žalobce namítal, že správní orgán bez dalšího uzavřel, že v místě měření platil rychlostní limit 80 km/h na základě značky č. B 20a, aniž uvedl, z čeho a jak takový závěr učinil. Správní orgán tuto skutečnost ani nijak neprokázal, neboť z žádného z přípustných důkazů nevyplyvá, že by taková značka v místě měření skutečně platila. Žalobce nadto zastává názor, že pokud v daném místě skutečně tato značka byla umístěna a byla platná, jednalo se o nedůvodné omezení rychlostního limitu, neboť se jednalo o dálnici, která je konstruována pro rychlost 130 km/h a případně i více. Krajský soud musí poznamenat, že tuto námitku žalobce uplatnil až v soudním řízení, přičemž ve správním řízení limit rychlosti žalobce nezpochybňoval, proto se zdejšímu soudu jeví tato žalobní námitka jako ryze účelová. Především není pravdou, že by správní orgán bez dalšího uzavřel, že v místě měření platil rychlostní limit 80 km/h na základě značky č. B 20a, ba naopak správní orgán uvedl, že vycházel mj. i z úředního záznamu ze dne 14. 4. 2016, ve kterém je uvedeno, že v úseku dálnice D1, ve kterém byl žalobce policejní hlídkou změřen, je maximální povolená rychlost 80 km/h a taky vycházel z výpovědi svědkyně pprap. M. H., která uvedla, že se jednalo o měření rychlosti v úseku, kde je omezená rychlost na 80 km/h. Z výše uvedeného správní orgán neměl pochybnosti o tom, že v předmětném úseku měření byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h a ke stejnému závěru dospěl i krajský soud, přičemž žalobce ani ve své žalobě konkrétně neuvedl, proč by se mělo jednat o nedůvodné omezení rychlostního limitu, když tvrzení, že se jednalo o dálnici, je irelevantní;
- žalobci se jeví jako nepřezkoumatelný závěr správního orgánu, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze, když tento ani nebyl proveden jako důkaz. Žalobce namítal, že podle jeho názoru ve věci zůstaly pochybnosti v tom, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s Návodem k obsluze, když nebylo prokázáno, že by po výměně pneumatik byla provedena požadovaná kalibrace, resp. kontrola ujeté vzdálenosti. Žalobce také poukázal na to, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho námitkou, že se jedná o přehledný úsek s nízkým provozem v dané době, o úsek s absencí chodníků,

chodců a přechodů, překážek ve viditelnosti, jakož i s námitkou, že v čase měření panovala dobrá viditelnost. Obdobně se žalovaný nijak nevyjádřil ani k námitce, že správní orgán se opomenul zabývat s jeho dvěma důkazními návrhy, jakož se žalovaný opomenul zabývat i návrhem žalobce uplatněným v doplnění odvolacích důvodů. Žalobce dále namítal, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, podle jaké verze právních předpisů rozhodovaly, správní orgány toliko uvádějí, že použily příslušné právní předpisy „ve znění pozdějších předpisů“, což je však značně neurčité. Žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly ani tím, zda pro něj není nová právní úprava příznivější, čímž došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce nadto zastává názor, že novější právní úprava je pro něj příznivější, a to zejm. zákon č. 250/2016 Sb., který zakotvuje např. možnost uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby. S uvedenými námitkami se krajský soud nemůže ztotožnit, oznámení přestupku ze dne 14. 4. 2016, úřední záznam ze dne 14. 4. 2016, videozáznam o přestupku na CD, ověřovací list č. 295/15 silničního radarového rychloměru a osvědčení č. 2662/14/015 opravňující zasahující policistku pprap. M. H. k ovládání měřiče rychlosti, výpověď zasahujících policistů je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Krajský soud k žalobním námitkám žalobce týkajících se výměny pneumatik, kalibrace a dodržování návodu k obsluze odkazuje na stranu 5-7 rozhodnutí žalovaného, který se těmito námitkami podrobně zabýval a krajský soud se s jeho názory ztotožňuje. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že bylo-li měření realizováno, jeho metoda provedení musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013). Žalovaný nenařídil ústní jednání k provedení důkazu návodem k obsluze, nicméně návod k obsluze je založen ve správním spise žalovaného a žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, přičemž byl výslovně upozorněn, že správní spis byl doplněn o návod k obsluze. Navíc krajský soud nemůže odhlédnout od toho, že zmocněnkyně žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně z návodu k obsluze rychloměru citovala určité pasáže, tudíž jí musel být znám, proto dle názoru soudu se nejedná o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jestliže žalobce v žalobě správním orgánům vytýkal, že v rámci správního řízení nezabývaly „s jeho dvěma důkazními návrhy, jakož se žalovaný opomenul zabývat i návrhem žalobce uplatněným v doplnění odvolacích důvodů“, byly za výše uvedené situace dle názoru krajského soudu tyto důkazy zcela nadbytečnými. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat. K materiální stránce přestupku krajský soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, které se touto stránku dostatečně zabývaly, přičemž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 33 km/h, tudíž nelze pochybovat o tom, že materiální znak přestupku byl naplněn. Nedůvodná je i námitka žalobce, že není zřejmé, podle jaké verze právních předpisů správní orgány rozhodovaly, neboť z obou rozhodnutí správních orgánů je patrné, z jakých právních předpisů vycházely, přičemž ani žalobce žádné konkrétní pochybení neuvádí. K námitce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro žalobce není nová právní úprava příznivější, zdejší soud uvádí, že žalobce se porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, za který mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. f) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení silničního zákona k žádné změně nedošlo, proto nepřipadá vůbec v úvahu aplikace zásady použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních

práv a svobod a provedené § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017). Dovolával-li se žalobce možnosti uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby s odkazem na zákon č. 250/2016 Sb. (účinný od 1.7.2017), o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, a ani v žalobě netvrdí, žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod, a ani krajský soud tyto okolnosti neshledal, proto i tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud jako nedůvodnou;

- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbývá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.
9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 22. března 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce